

Irodalom

KERESZTÉNY, KONZERVATÍV, IRODALMI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT

[Főlap](#) | [Bolyongások](#) | [Irodalom](#) | [Eszmék és tények](#) | [Líra](#) | [Értékeink](#) | [Emlékezet](#) | [Portré](#) | [Porta](#) | [Kitekintés](#)

Ön itt van: [Kezdőlap](#) ▶ [Líra](#) ▶ [Tartalommutató](#) ▶ [Baka István: Tavaszdal](#)

Baka István: Tavaszdal

Hóvirágok, ti vízbe fülő
szájából villanó fogak,
összezáródtok görcsben, a
kín elsikoltatlan marad.

E földön Isten vállain
leomló sodronyong a zápor,
s holnap nem porzószáll: fullánk
mered rám minden virágból.

Eszelős ajkain: fehér
hab reszket majd a meggyfalombon,
fegyveren csillant fény a szó,
engem vakít meg, ha kimondom.

Hóvirágok, aki e tájban
csontfényvel villogtok köröttem,
összezárt fogsorotokat
feltépem én – sikoly a testem.